

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, pobočka Senica, Hollého 1219, IČO: 30 807 484, proti povinnej **Z.**, so sídlom v M., IČO: X., **pre vymożenie 1 576,87 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6 Er 954/2008, o dovolaní súdnej exekútorke JUDr. Ing. Z. D., PhD., so sídlom Exekútorského úradu S. (ďalej len „súdna exekútorka“) proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 27. februára 2013 sp. zn. 3 CoE 31/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdnej exekútorke **o d m i e t a .**

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súd prvého stupňa uznesením z 10. októbra 2006 č.k. NM-Er 451/1998-18 exekúciu vedenú súdnou exekútorkou pod sp. zn. EX X. z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku zastavil (majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie). Uznesením zo 17. októbra 2012 oprávnenej uložil povinnosť nahradit' súdnej exekútorke náhradu trov exekúcie vo výške 246,30 € do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danej veci podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku trovy znáša oprávnený, pretože exekúcia bola zastavená pre nedostatok majetku povinného.

Krajský súd v Trenčíne (odvolací súd) na odvolanie oprávnenej uznesením z 27. februára 2013 sp. zn. 3 CoE 31/2013 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že náhradu trov exekúcie súdnej exekútorke nepriznal. Podľa názoru odvolacieho súdu, v danej veci je za preukázané, že povinná bola ex offo vymazaná z obchodného registra. Na základe uvedeného stratila spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania a nemohla byť zaviazaná na zaplatenie trov exekúcie súdnej exekútorke. Odvolací súd poukázal na to, že súd má možnosť, nie povinnosť zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávnenej, pričom zväži mieru jeho procesného zavinenia na zastavení exekúcie. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade sa exekučné konanie začalo 23. júla 1998 a k výmazu povinnej došlo 29. septembra 2005, nebolo možné od oprávnenej očakávať, že s takým časovým predstihom mohla pri vynaložení náležitej opatrnosti predvídať zánik povinnej a zavinila tak zastavenie exekúcie. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť a súdnej exekútorke náhradu trov nepriznať.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala súdna exekútorka dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p., keďže sa jej ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojitosti s § 241 ods. 2 O.s.p., keďže v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 a súčasne rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľka uviedla, že súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Kompetencie, ktoré sú mu štátom zverené zákonom vykonáva vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, preto ak súdnemu exekútorovi nebola priznaná odmena za výkon tejto činnosti, ide o vážny zásah do ekonomickej nezávislosti exekútora. Ďalej uviedla, že súdny exekútor nevie a nemôže predpokladať vznik situácie, že dôjde k zániku povinného, preto je logické, že exekučné konanie prebieha na riziko toho, v prospech koho bolo začaté. V závere dovolania dovolateľka poukázala na to, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo nepochybne porušené aj právo súdneho exekútora na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Navrhla dovolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Oprávnená sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnila s právnym názorom odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr, či dovolanie súdnej exekútorky ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok [§ 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov] smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie súdnej exekútorky proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1 O.s.p. v predmetnej veci síce prichádza do úvahy, avšak v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. to neplatí, ak ide – okrem iných vymenovaných uznesení – o uznesenie o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanom prípade vylúčená priamo zo zákona (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd v súlade s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne

osadeným súdom). Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom. Postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. však treba rozumieť len taký procesný postup súdu, ktorým je účastníkovi znemožnené buď zúčastniť sa na konaní alebo realizovať ďalšie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva pre príslušný úsek konania. Z uvedeného vymedzenia vyplýva, že k naplneniu predpokladov prípustnosti dovolania (takéhoto dovolacieho dôvodu) dôjde vtedy, ak súd porušil konkrétne procesné ustanovenie, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Toto ustanovenie sa teda vzťahuje len na taký nezákonný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní uplatniť konkrétne procesné práva.

Súdna exekútorka v dovolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. V tejto súvislosti treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/

O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá, nie je vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a v dovolacom konaní jej zjavne ani žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová